

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Jakuba Camrdy, JUDr. Elišky Cihlářové, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Radana Malíka, JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Příhody v právní věci žalobce: **A. S.** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 5. 2007, č. j. 32 Az 47/2006 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu podaná u nepříslušného soudu je včasná tehdy, jestliže byla ve lhůtě k podání kasační stížnosti odeslána krajskému soudu, který napadené rozhodnutí vydal, případně Nejvyššímu správnímu soudu (§ 106 odst. 4 s. ř. s.).
- II. Věc **se vrací** k projednání a rozhodnutí 1. senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Krajský soud v Hradci Králové napadeným rozsudkem zamítl žalobu, již se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhal přezkoumání rozhodnutí shora označeného žalovaného ze dne 2. 8. 2006, jímž stěžovateli nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen dne 11. 6. 2007.

Dne 15. 6. 2007 podal stěžovatel u místně nepříslušného Městského soudu v Praze kasační stížnost, a to ačkoliv byl řádně poučen o místu i lhůtě pro podání kasační stížnosti a přestože sám za soud, jemuž je návrh adresován, označil „*Nejvyšší správní soud v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové*“. Městský soud v Praze dne 25. 6. 2007, tedy v poslední den lhůty pro podání kasační stížnosti, toto podání odeslal prostřednictvím provozovatele poštovních služeb místně příslušnému Krajskému soudu v Hradci Králové, jemuž došlo dne 27. 6. 2007, tedy po uplynutí stanovené lhůty.

Krajský soud po provedení úkonů dle § 108 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“) věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí.

II.

Pětičlenný 1. senát pro rozhodování o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany se nejprve zabýval splněním podmínek řízení. Při posuzování otázky včasnosti podání předmětné kasační stížnosti dospěl k právnímu závěru, že v případě, kdy je kasační stížnost podána u nepřislušného soudu, postačí k její včasnosti, zašle-li ji tento soud prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nejpozději v poslední den lhůty pro její podání soudu příslušnému dle § 106 odst. 4 s. ř. s., tedy krajskému soudu, jenž napadené rozhodnutí vydal, anebo Nejvyššímu správnímu soudu. Při tom vycházel ze shodného právního názoru, obsaženého např. v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 39/2003 - 37, a také v právní větě usnesení stejného soudu ze dne 19. 3. 2003, č. j. 3 Ads 8/2003 - 17, in: www.nssoud.cz).

Výše popsany právní názor, o který první pětičlenný senát hodlal svůj závěr o včasnosti podání předmětné kasační stížnosti opřít, je však v rozporu s právním názorem vysloveným v usnesení zdejšího soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 48/2004 - 56 (www.nssoud.cz). Podle tohoto právního názoru je lhůta pro podání kasační stížnosti zachována pouze tehdy, pokud nepřislušný soud stihne podání ještě do konce běhu lhůty doručit soudu příslušnému.

Za nastalé situace, kdy pětičlenný 1. senát zjistil výše popsany názorový rozpor v již existující protichůdné judikatuře zdejšího soudu, musel předložit předmětnou spornou právní otázku k rozhodnutí rozšířenému senátu (§ 17 odst. 1 s. ř. s.).

III.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu nejprve konstatuje, že mezi oběma shora citovanými právními názory vskutku existuje rozpor, a jeho kompetence k vyřešení předmětné právní otázky proto je dána. V usnesení č. j. 4 Azs 39/2003 - 38 je totiž výslovně uvedeno, že *„kasační stížnost podaná sice ve lhůtě, ale u nepřislušného soudu, je však kasační stížností včasnou jen tehdy, jestliže tento nepřislušný soud ve lhůtě stanovené pro podání kasační stížnosti tuto odešle soudu, který napadené rozhodnutí vydal, či Nejvyššímu správnímu soudu.“* Oproti tomu v usnesení č. j. 1 Azs 48/2004 - 56 zdejší soud vyslovil právní názor, že *„...v takovém případě by byla lhůta zachována pouze tehdy, pokud by Nejvyšší soud stihl ještě do konce běhu lhůty doručit podání buď Krajskému soudu v Ostravě nebo Nejvyššímu správnímu soudu.“* [Poznámka rozšířeného senátu: nebyl naopak shledán tvrzený rozpor s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2003, č. j. 3 Ads 8/2003 - 17, jelikož z obsahu odůvodnění tohoto usnesení neplyne právní názor, protivný s některým ze shora citovaných právních názorů. První senát, který tento rozpor shledal a upozornil na něj v předkládacím usnesení, se totiž dopustil omylu, jelikož vycházel toliko z právní věty, dodatečně k tomuto usnesení vytvořené a následně i publikované pod č. 101/2004 Sb. NSS, kterážto však nemá oporu v odůvodnění judikátu a bez této opory nemůže mít samostatně ani vůbec žádnou právní relevanci.]

Spornou je tak právní otázka, zda za situace podání kasační stížnosti u nepřislušného soudu postačuje pro zachování zákonné lhůty, pokud ji v jejím rámci tento soud odešle soudu příslušnému, anebo zda v této lhůtě musí být kasační stížnost příslušnému soudu též doručena.

Relevantním zákonným ustanovením, jež se nastolené otázky týká, je zejména ustanovení § 106 s. ř. s., podle něhož platí, že kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí (odst. 2), přičemž kasační stížnost *„se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu“* (odst. 4). Toto ustanovení je nutno vidět ve spojení s ustanovením § 40 odst. 4 stejného zákona, podle něhož *„lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.“*

Z dikce a zejména smyslu citovaných zákonných ustanovení je podle přesvědčení rozšířeného senátu dostatečně patrné, že pro zachování předmětné lhůty postačuje, pokud je v této lhůtě kasační stížnost odeslána (resp. předána k poštovní přepravě) příslušnému soudu, kterým je soud, který napadené rozhodnutí vydal (resp. zákon se stejnými důsledky akceptuje také podání přímo k Nejvyššímu správnímu soudu). Za situace, kdy zákonná úprava výslovně nevylučuje, aby podatelem byl ve stanovené lhůtě též nepříslušný soud, přitom určitě nelze dovodit, že tomu tak nemůže být. Při úvahách o včasnosti kasační stížnosti je totiž třeba mít neustále na zřeteli, že se jedná pouze o jednu z podmínek řízení, přičemž při posouzení splnění podmínek řízení je třeba řídit se zásadou in dubio mitius, jelikož v opačném případě by mohlo dojít k odepření přístupu k soudu (denegatio iustitiae).

Lze tak uzavřít, že se rozšířený senát v konkurenci obou citovaných právních názorů přiklonil k právnímu názoru předkládajícího pětičlenného 1. senátu, shodnému s právním názorem obsaženým v citovaném usnesení č. j. 4 Azs 39/2003 - 37.

Za této situace se věc vrací k projednání a rozhodnutí pětičlennému 1. senátu Nejvyššího správního soudu, který je povinen v dalším řízení respektovat výše vyjádřený právní názor. To konkrétně znamená, že kasační stížnost stěžovatele, odeslaná místně nepříslušným Městským soudem v Praze místně i věcně příslušnému Krajskému soudu v Hradci Králové v zákonné lhůtě pro podání kasační stížnosti, byla podána včas a takto je na ni třeba v dalším řízení nahlížet. V souladu s ustanovením § 71 odst. 1 Jednacího řádu Nejvyššího správního soudu rozšířený senát rozhodl usnesením jen o této otázce a věc vrací pětičlennému 1. senátu, který v ní rozhodne v souladu s vysloveným právním názorem.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2008

JUDr. Marie
Žiškova
předsedkyně senátu

